

bejdsanvisningen, som forekommer dem temmelig unyttig. Det kan være, at det er urigtigt, og jeg ved ogsaa, at Arbejdsløshedskasserne bestandig indskærper deres Medlemmer, at de bør henvende sig paa Kontoret. Det er sket nu for nylig igen, og det er muligt, at dette Forhold derfor rettes. Men indtil videre er de officielle Tal paa Arbejdsløsheden noget lavere end Virkeligheden.

Denne Situation gør det i og for sig rimeligt at minde Ministeriet og Rigsdagen om den uholdbare Tilstand, som en saadan Situation aabenbarer. Og vi har saa meget mere Grund til det, som det socialdemokratiske Parti er stærkt opfordret til at minde Rigsdagen om dens Samfundspligt ved talrige Henvendelser fra de enkelte Arbejdsløshedskasser, fra Tusinder af arbejdsløse og fra Arbejderorganisationerne som Helhed. Naar vi altsaa gør det af de her nævnte Grunde, er vi ogsaa saa meget stærkere opfordret dertil, som vi har et levende Indtryk af, hvad sikkert mange har, at denne Vinter, trods sin Mildhed, føles endnu værre end de foregaaende. Thi det er, som jeg begyndte med at sige, den tredje Vinter, hvor vi uden Afbrydelse har denne anomale Tilstand med mange Tusinde arbejdsløse. Det bliver saa meget mere uudholdeligt for de arbejdsløse, naar de skønner, at der ikke er Spor af nogen Virksomhed med det Formaal for Øje at afhjælpe eller dog mildne Arbejdsløsheden. Det er førstaaeligt, at mit Parti under disse Forhold saa meget mindre er i Stand til at se paa denne Ødelæggelse af vore Kammerater og deres Hjem, som foregaar Dag efter Dag, denne forfærdelige Nedbryden af Tusinder af hæderlige Arbejderfamiliers Velfærd, denne Ødelæggelse af Børnenes Oplevelse. Vi kan og vi vil det ikke. Hvor meget man end indvender, at det er Gentagelser, kan vi ikke se derpaa uden at protestere mod, at der intet foretages, og uden at lægge Ansvar for denne Tilstands Tilstedeværelse dér, hvor det efter vor Mening bør ligge.

Hvis Ministeriet har Planer, som kan antages at ville hjælpe over den Krise, hvori vi befinder os, kan vi altsaa nu erfare det. Vort Ønske er, at der skal iværksættes noget. Det er ikke blot vort Ønske at komme til at tale alvorligt med Ministeriet, hvor behageligt det end kan være, men det er vort Ønske at faa foretaget noget, at faa mindet om, hvor langt rigtigere det vilde være at faa Arbejde i Gang fremfor bestandig at se en Hær af arbejdsløse, der hel- eller halvsulter. Nu er der altsaa en

Lejlighed, hvor Ministeriet kan aabenbare sine Planer for den nærmeste Fremtid eller fortælle os, om den Ligegyldighed, der desværre hidtil har hersket overfor denne Samfundsulykke, ogsaa vedblivende skal herske under den nuværende politiske Magtfordeling.

Efter det Tal, jeg nævnte paa arbejdsløse, er ca. 23 pCt., nær ved $\frac{1}{4}$, af de organiserede Arbejdere uden Beskæftigelse. For et Aar siden, i Januar 1922, var Tallet lidt højere, nemlig 28,9 pCt., i Februar, da vi var oppe paa det højeste Tal, vi overhovedet har haft i denne Stilstandsperiode, var Tallet 33,1 pCt., og i 1921, altsaa for 2 Aar siden, var Tallet omtrent som nu: i Februar Maaned 23,6 pCt. I Aaret 1922 har Tallet, endskønt dette Aar er det mildeste af de to sidste Aar, ikke været længere nede end ved en Arbejdsløshedsprocent af 10,6 pCt., og dette var kun Tilfældet i en enkelt Maaned. I 1921 var det laveste Tal 16,6 pCt. Begge disse laveste Tal gælder kun September Maaned, i alle andre Maaneder har Tallet, altsaa baade i 1921 og 1922, været højere end de her nævnte. En lignende Tilstand, som vi nu altsaa oplever for tredje Vinter, og navnlig en Tilstand af en saadan Varighed som denne, har vi ikke kendt før. Gaar vi tilbage til normale Tider, Aarene før Krigen, 1914, 1913, 1912, ser vi i Sommermaanederne en Arbejdsløshed paa 3—4 pCt. I Februar, som bestandig er den værste Maaned, var Tallene i de 3 nævnte Aar, 1912, 1913 og 1914, henholdsvis 14,6, 13,3 og 13,5 pCt., altsaa lidt under eller over Halvdelen af, hvad vi i de sidste 3 Aar har kendt af Arbejdsløshed omkring Februar Maaned. Mange Tusinder af disse arbejdsløse har opbrugt den vedtægtsmæssige Forsikringsunderstøttelse, nogle af dem faar fortsat Understøttelse, som det hedder, andre faar slet ingenting. Men der er jo ikke blot nogle Tusinder, der saaledes har været arbejdsløse i 3—4 Maaneder — den Tid, for hvilken der almindelig ydes vedtægtsmæssig Understøttelse —, der er Tusinder, som har været arbejdsløse baade et og to Aar, enten uafbrudt eller med ganske korte, betydningsløse Afbrydelser.

Man forstaaer ikke den Samfundskøkonomi, som lader dette Forhold passere og bestaa Maaned efter Maaned. Man forstaaer det kun, naar man kender Kapitalismens Væsen, ser det uholdbare, det forkastelige i dette Samfundssystem; dette Samfundssystem, der stadig, ogsaa her i vort Land, under det saakaldte borgerlige Samarbejde, kalder paa alle saakaldte gode Kræfter for